

Клуб
„Мръсни книги“

Лизи Харисън

Превод от английски език

НАДЯ ЗЛАТКОВА

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Dirty Book Club*

Copyright © 2017 by Lisi Harrison

Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved.

Превод Надя Златкова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Фиделия Косева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ АД, София, 2018 г.

Тираж 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2087-4

*На моя Клуб „Мръсни книги“:
Кели Нийман Бейли, Микеле Маниачи, Лиза Родарт,
Шиен-Лин Сун и д-р Ребека Рутлийб.
Стигнахме далеч, момичета.*

НАРЪЧНИК
НА ДОМАКИНЯТА
ЗА ИЗБИРАТЕЛЕН
ПРОМИСКУИТЕТ¹

¹ The Housewife's Handbook on Selective Promiscuity (1960) е забранен от Върховния съд на САЩ еротичен роман на Максин Лилиан Севант, която пише под псевдонима Рей Антъни. – Б.пр.

ГЛАВА

Първа

Петък, 19 май 1962
Пърл Бийч, Калифорния
Пълнолуние

АКО ТРЯБВАШЕ ДА Е ЧЕСТНА, Глория Голдън би казала, че не организира петъчните сбирки, за да може максимално да използва наскоро реновираната си кухня. Нито като повод да се види с Дот, Лиди и Марджъри, защото най-добрите приятелки нямат нужда от поводи. Честната Глория щеше да каже, че седмичните им събирания са единственото нещо, за което можеше да е сигурна. И сега тя потропваше с маникюра си по плота, защото ако момичетата не дойдеха, нещата, за които можеше да е сигурна, щяха да паднат до нулата. Но жена с преуспял съпруг, здраво момченце и къща на брега със супермодерни уреди нямаше причини да се мръщи. Не и когато са ѝ казвали, че е една истинска руса Ан-Маргрет². Не и когато в Конго гладуват деца. Затова Глория никога не се оплакваше.

Когато момичетата дойдоха (те винаги идваха), потропването по плота веднага бе заменено с отваряне на кутиите Тапъруер и плоча на Нийл Седака, която се въртеше на грамофона.

Ако си нещастен, защото любимата ти си е отишла... – запяха всички, хванали лъжици за сервиране като микрофони и започнаха да се въртят върху испанските плочки като танцьорки в шоуто на Ед

² Ann-Margret – американска актриса, певица и танцьорка от шведски произход, родена през 1941 г. – Б.пр.

Съливан – ... *излез и се забавляаавай...*

Зачервена и кикотеща се след големия им финал, Глория погледна към кошарката във всекидневната.

– Майкъл може да проспи и концерт на Елвис – каза тя за спокойното си бебе.

В този момент телефонът иззвъня и момченцето се разплака.

Дот разлюля плитките си, втурвайки се да го успокои, а някой, вероятно Лиди, намали музиката.

Глория обу обувките си с ниски токове и вдигна телефона.

– Домът на семейство Голдън.

– Кой е? – прошепна Марджъри, сякаш все още бяха ученички в гимназията на Пърл Бийч, а не двадесет и две годишни жени.

Глория зърна отражението ѝ в газовата печка и изрече само с устни: „Лио“. Краищата на меденорусата ѝ коса бяха увиснали и тя ги стисна, за да ги подвие отново.

Сърцето на Глория се разтвори за съпруга ѝ, както роза разтваря венчелистчетата си на слънце. Нямаше значение, че той се обажда от офиса си в Лос Анджелис, на деветдесет километра оттук. Въпреки това тя виждаше черната му като хайвер коса и дънковосините му очи, усещаше мириса на бърбън в дъха му и можеше да почувства вълнението от докосването му. Това докосване! Как я изпълваше с оркестрови вариации и многоцветна радост, сякаш Уолт Дисни вкарваше „Фантазия“³ направо във вените ѝ.

– Какво иска? – попита Лиди, повдигайки гъстите си вежди.

Глория сви рамене, надявайки се, че осемнадесетте месеца, през които Лио беше сключвал сделки за Парамант Пикчърс, най-после са дали резултат. Че го издигат в каквато и там да се нарича позиция, която е по-висока от настоящата му работа като продуцент. Тогава щяха да се преместят в Бевърли Хилс, да се движат сред изтънчени интелектуалци и да летят по света. Не както го правеше Марджъри – сама и работейки като стюардеса за Транс Уърлд Еърлайнс, – а по правилния начин: с щастливото си семейство и гардероба на Джаки Кенеди.

– Добра новина, скъпа – каза Лио.

³ Fantasia (1940) – анимационен филм на Уолт Дисни. – Б.пр.

Глория изпищя, въодушевена като победителка в радиосъстезание, която всеки момент ще разбере каква е наградата ѝ.

– Каж ми!

Той издиша облак цигарен дим.

– Току-що обядвах с актрисата от „Закуска в Тифани“ и ти, прекрасна съпруго, вече си горда притежателка на снимка с автограф, който казва: Най-добри пожелания, Глория. Одри Хепбърн.

– Страхотно! – каза Глория, навивайки телефонния кабел на пръста си. – А кога ти и автографът ми ще се приберете за вечеря? Приготвям любимото ти...

– Колкото до това...

Усмивката на Глория угасна. Не отново – помисли си тя. – Моля те, не отново.

Но Лио беше с вързани ръце. Големите шефове се нуждаеха от своето Златно момче, което трябваше да омае някаква опърничава старлетка да приеме техните условия. Вечеря... питиета... каквото беше необходимо, за да сключат сделката до понеделник.

Виковете на Майкъл станаха отчаяни и пронизителни.

– Това означава ли още една вечер в хотел „Балтимор“? – попита Глория.

– Съжалявам, скъпа! – Лио явно запали клечка кибрит.

Както обикновено, Глория каза, че разбира. И едва когато затвори телефона, тя си позволи да забие палец в размразяващото се месо за печене и да го погледне нацупено.

Искаше да каже на приятелките си истината – че Лио не се е прибирал от две нощи и тя се чувства самотна. След това можеха да пушат и да я успокояват, докато Глория се почувства по-добре – точно както правеха в гимназията, когато Лио беше зает с водно поло и забравяше да се обади. Но госпожа Брачен живот, журналистката с посветена на брака колонка в „Дамски журнал“, забраняваше това.

Скъпи съпруги – беше писала тя веднъж, – моля да напомните на всички любопитни досадници, че съпрузите очакват личният им живот да си остане личен. Ако имате нужда от женска подкрепа, опитайте корсет „Веселата вдовица“ на Уорнър. За 16,50 долара той ще намали талията ви и ще повдигне самочувствието ви. Предлага се в

Лизи Харисън

черно, бяло и бежово.

– Какво има? – попита Дот и месестите ѝ устни с черешов гланц се свиха в израз на съчувствие. – Всичко наред ли е?

– Лио мисли за мен, това е всичко.

Лиди притисна очилата си в основата на носа и двете с Дот се спогледаха крадешком.

– Защо не започвате? – успя да се усмихне безгрижно Глория. – Аз идвам веднага.

Двете отнесоха чиниите и смръщените си лица в зимната градина, докато Марджъри, която не обичаше да изпълнява нареждания, седна на кухненския плот, облегна се назад на ръцете си и кръстоса крака. Цепката на повдигнатия ѝ бюст, дълбока като пукнатина в ледник, наподобяваше прекалено голямо портмоне, внимателно поставено така, че да улавя случайно появили се пари.

– Сега кажи защо всъщност се обади.

Глория схруска парченце целина.

– Казах ви.

Марджъри въздъхна. Една кестенява къдрица от многото, измъкнали се от поначало прекалено хлабавия ѝ кок, се залюля и спря на бузата ѝ.

– Знам какво ще те накара да говориш. – Тя скочи от плота и започна да отваря и затваря шкафовете. – Къде стои водката „Смирноф“? – попита учудено, сякаш някой би държал алкохол при порцелана на „Ленокс“.

– Водка? Още е единадесет сутринта!

– Еха, майчинството е направило някои хора много скучни – изрече Марджъри сякаш към публика в студио.

Погледна часовника над къта за закуска, изтрака с токетата си по подредените като шахматна дъска плочки, свали го от стената и го закачи на обратно.

– Ето. Сега е пет часът. Може да добавиш и малко вермут и маслини. Обичам мартинито си мръсно.

Тя взе купената си от магазина салата с макарони, бутна вратата на зимната градина с добре оформеното си дупе и излезе.

Останала сама, Глория включи мелачката за отпадъци, за да може

металното ѝ трополене да скрие тихото ѝ хлипане. Нямаше да плаче, плачът беше глезотия, защото... ами, заради онези хлапета в Конго.

Момичетата седяха около масата на обичайните си места – Марджъри начело, Дот и Лиди от двете ѝ страни, а задникът, както обичаха да го наричат, беше запазен за Глория.

Обикновено до обяд слънцето прогонваше морската мараня, но този път мъглата, сребърна като извиващия се дим от цигарите им, забулваше палмовите дървета, които се издигаха над куполовидния стъклен покрив и закриваха гледката им към външния свят.

– Кой е жаден? – попита Глория, сякаш им предлагаше безалкохолно, а не кристални чаши за мартини, в които се плискаха водка и вермут.

– Най-после – каза Марджъри и взе чашата си от подноса на Глория. – Да се натряскаме!

– Преди „Пътеводна светлина“? – ахна Дот.

Лиди стисна кръста, който носеше на врата си от дванадесет-годишна.

– Не говориш сериозно!

– *Mon Dieu!* – възкликна Марджъри, която току-що се бе върнала от полет до Париж. – Французите винаги пият на обяд.

Плитките на Дот се разлюляха в знак на протест.

– Бизнесмените, не дамите.

– Всички – настоя Марджъри. – Но предполагам, че човек трябва да излезе от този град, за да разбере това.

Дот се изплези.

Марджъри щипна езика ѝ.

– Хайде, не бъдете такива сухарки – каза тя, раздавайки напитките.

– Не сме сухарки! – тропна чашата си с ледена вода на масата Лиди.

– Сложила си розова кърпа на главата си, за Бога!

– Защо говориш така?

Марджъри целуна Лиди по бузата, оставяйки аленочервен отпечатък.

– Знаеш, че те обичам, но си по-затворена от блузата на Дот и устата на Глория, взети заедно!

Дот стисна кръглата си якичка.

– Затвореното е най-новата мода.

Глория разгледа устните си в ножа за масло.

– Какво не им е наред на устните ми?

– Стегнати са като корсет.

– Ти пък какво знаеш за корсетите?

Лиди и Дот измъркаха одобрително.

От времето на първата им година в гимназията мъркането бе станало техният начин да изразяват одобрение. Беше започнало с „Мяу-кането на котката“, което бе съкратено на „На котката“, после на „Мяу“ и накрая на „Мър“.

– Вече става много досадно, Гло – каза Марджъри и плесна една лъжица със салата от макарони в чинията си.

– Кое е досадно?

– Цялата тази работа „не мога да говоря за Лио“.

– Ами ние сме женени! След два месеца е кожената ни годишнина.

– И?

– И... това, че сме съпрузи от две години и десет месеца не е същото като да сме гаджета в гимназията. Трябва да уважавам тайните му.

– И пред нас ли?

– Пред всички!

– Казва кой?

– Кой казва.

– За Бога, Дот, стига си ме поправяла.

– Марджъри, престани да богохулстваш!

– Сигурна съм, че и Той не говори много ласкателно за мен, Лидс.

Пак измъркаха.

– Добре – бутна настрана празната си чиния Глория, – искате да знаете защо се обади Лио?

Трите се наведоха напред. Глория ги изненада, отпивайки голяма глътка от мартинито си точно като Марджъри.

– Взел ми е автограф от Одри Хепбърн и нямаше търпение да ми каже. Ето затова.

Марджъри успокояващо покри с ръка коляното на Глория.

– О, скъпа, дори и аз знам какво значи един автограф, а пък съм в облаците по три дни в седмицата.

– Е, аз не знам.

– Означава, че Лио няма да се прибере тази вечер.

Глория запали цигара.

– Всеки път, когато остава заради работата си в Лос Анджелис... – Марджъри наблегна на „работата“, изписвайки кавички във въздуха, – той ти взима автограф. Джанет Лий, Деби Рейнолдс, Тони Къртис, а сега Одри. Искаш ли да знаеш защо?

Глория поклати отрицателно глава.

– За да не се чувства виновен за... – Марджъри направи кръг, съединявайки палеца и показалеца си, а след това мушна един коктейлен кренвирш в дупката.

– Да не би да намекваш, че съпругът ми...

– Марджъри не намеква нищо – каза Дот. – Тя просто посочва модел на поведение. Нали така, Мардж?

– Не, всъщност намеквам.

Глория изгаси цигарата с решително движение, което казваше как смееш.

– Няма никакъв модел на поведение. Лио трябва да сключи много важна сделка, това е всичко. – Тя вдигна подноса с пълнени яйца и го подаде на Лиди. – Сега да ги изядем, преди майонезата да кисне.

Подносът премина през всички на масата и се върна на първоначалното си място.

– И така – каза Дот, пляскайки въодушевено с ръце. – Утре вечер някой има среща с Патрик Флин.

В основата на шията на Лиди веднага се появиха червени петна.

– Не е нещо важно – каза тя, разтривайки ги и така ги направи още по-червени. – Той ми е просто приятел от църквата.

– Е, чух, че учи за пастор.

– Само обещавай, че няма да облечеш онова синьо нещо – каза Дот.

– Какво ѝ е на великденската ми рокля?

– Всичките ония влакнести топчета по нея ми напомнят за пъпките на Лени Гузман.

Мър.

– На двадесет и две си, Лидс – продължи Дот. – Повечето свестни мъже вече са заети, а Патрик е много добра партия. И ако мога да добавя, той направи вярваща всяка неомъжена жена в града. Видяхте ли колко пълна беше църквата миналата неделя?

Лиди скръсти ръце върху комплекта си от блузка и жилетка в цвят слонова кост.

– Задръж! – Глория изтича в къщата и се върна със списание „Изящен дом“.

– Какво ще кажете за тази оранжева рокля? Джаки беше с такава при посещението си в Индия.

Лиди докосна с ръка шала върху късата си кестенява коса.

– Изрязан гръб?

– Секси, нали?

– Той е божи човек, а не собственик на нощен клуб.

Дот грабна списанието и заразглежда снимката.

– Много е лесно да се направи. Аз мога да фестонирам деколтето, ако искаш.

Марджъри потрепери демонстративно.

– Не го фестонирай, а го изрежи по-дълбоко. Покажи малко кожа и той никога вече няма да погледне друга. – След това намигна и добави: – Освен *той*, разбира се.

– Патрик не иска кожа.

– Скъпа, всички мъже искат кожа.

– Кажи го на Добрата книга – отговори Лиди. – Тимотей 2:9-10.

– Не ми звучи като добра книга – каза Марджъри.

Дот бръкна в сламената си чанта и извади една книга, дебела като учебника по американска история, който мъкнеха вкъщи от училище. Корицата приличаше на покана за сватба – лъскава и бяла, а със златни букви пишеше Благоприличие. Ръководство на съвременната жена за добри маниери от Алис Идън.

– Това е моята библия. – Дот обърна една от измачканите страници и започна да чете с лек британски акцент, въпреки че и тя, и госпожа Идън бяха американки. – И цитирам: Когато отива на среща, едно момиче трябва да облече най-хубавата си рокля, нещо скромно и подходящо за годините ѝ. Всяко момче би искало да я ви-

ди такава, каквато я помни, а не като натруфена по-възрастна жена на тридесет или пък като жена, която приятелите му могат да помислят за лесно достъпна.

– И носиш тази тухла в чантата си? – изуми се Марджъри.

– Ние с Робърт сме сгодени – отговори Дот и широко отвори големите си сини очи. – Трябва да знам разни неща.

– Господи! – Марджъри се направи, че си скубе косата. – Библията, Благоприличие... Това са книги с правила, а не добри книги.

– Обичам правилата – заяви Лиди.

Дот и Глория се съгласиха.

– Не правилата вдъхновяват хората, а преживяванията – вдигна чашата с мартинито над главата си Марджъри. – *Vive la France!*

– И какво е толкова хубаво в тая Фраанция? – попита Глория.

– Жените във Франция не се притесняват дали ще отидат в ада, дали клюкарстват за тях в магазина, или дали ще останат стари моми. Те правят каквото искат, когато искат и с когото искат и са само на девет хиляди километра отук. – Марджъри запали цигара „Голоаз“. Наситен и плътен, димът беше повече в стил Лорънс Арабски, отколкото Марджъри Калифорнийска. – Дори цигарите им не са с филтър.

Лиди си повя с ръка.

– Във вторник имам презокеански полет. Елате с мен! Ще ви го докажа.

– Няма да отида там – посегна към кръста на шията си Лиди.

– А ти? – обърна се Марджъри към Дот.

– Аз съм сгодена.

– Аз имам бебе – добави Глория, питайки се дали Лио изобщо би забелязал, че я няма.

– Тогава ще изчакам.

– Ще изчакаш? – попита Глория. – Какво ще чакаш?

– Децата ви да пораснат и мъжете ви да умрат.

– Да умрат?

– А ако ние умрем преди тях? – попита Глория с натезжал от водката език.

– Невъзможно – отговори Марджъри. – Мъжете свършват пър-

ви, мъжете умират първи. Това е факт.

Другите замълчаха, обмисляйки логиката в думите ѝ.

– Хайде, момичета, коя е съгласна? – настояваше тя и в зелените ѝ очи проблесна надежда.

– Пълнолуние е – каза Дот, поглеждайки към надвисналото небе. – Затова се държиш като побъркана, нали?

– Защо като побъркана? – обади се Лиди.

– Мисля си, че ако някой ден наистина останем вдовици, може да е приятно да отидем във Франция – изкикоти се Глория.

Останалите кимнаха, решавайки, че план Б е по-добре от никакъв план.

– Страхотно! Да го направим официално – каза Марджъри.

Без да изчака отговора им, тя сложи четири цигари „Лъки страйк“ в устата си, запали ги и бързо им ги раздаде, преди да са успели да възразят.

Така беше още от шести клас. Дали опорочаваше невинната игра „Истина или предизвикателство“, насърчаваше ги да поглъщат уискито от шкафа с алкохол на баща ѝ или да наблъскват чорапи в сутиените си преди някоя танцова забава – Марджъри беше техният предводител в лудориите, като ги убеждаваше с фразата „Никога няма да ви хванат и ще ми бъдете благодарни“.

– Аз, Марджъри Шанън – започна тя, – обявявам сключването на тайното споразумение номер тридесет и три. Днес, деветнадесети...

– Чакай! – Дот прелисти бързо до частта „бележки“ в тефтера си. – Споразумение тридесет и три беше да не харесваме Бийч Бойс. Това е тридесет и четири. Започни отначало.

– Аз, Марджъри Шанън, обявявам сключването на тайното споразумение номер тридесет и четири. Днес, деветнадесети май 1962 година, обещаваме да се преместим във Франция, когато децата ни пораснат и съпрузите ни хвърлят топа. Всички, които са „за“, да вдишат.

Момичетата дръпнаха от цигарите си.

– Нека този дим да отведе споразумение номер тридесет и четири до тайните кътчета в душите ни, за да остане в нас завинаги.

Те задържаха дъха си петнадесет секунди – толкова време бе-

ше нужно на едно тайно споразумение да намери тайно кътче. Когато издишаха, четири меча от дим се сляха и се издигнаха нагоре като един.

– Споразумение тридесет и четири е сключено – изрекоха заедно те.

– Време е за подаръците! – обяви Марджъри, която винаги им носеше по нещо от пътуванията си. Тя бръкна в една торба за подаръци и подаде на момичетата по една верижка, като на всяка от тях висеше различен ключ. – Свих по един от всеки хотел, в който преспивах.

Докато те се възхищаваха и се занимаваха със закопчалките, Марджъри тупна една тънка зелена книжка с меки корици на масата като печеливша ръка. На корицата нямаше лъскави снимки или някакво сложно издателско оформление – само с непретенциозни черни букви пишеше „Наръчник на домакинята за избирателен промискуитет“ от Рей Антъни.

– Ето това, приятелки мои, наричам хубава книга.

– Каква е? – попита Лиди.

– Нещичко, с което се сдобих в Париж.

– Сифилис?

Трите измъркаха, а след това се наведоха, за да видят по-добре сред всичкия порцелан на „Ленокс“.

– Това е автобиографията на младо момиче на име Рей, което имало куп въпроси за секса, но нямало на кого да ги зададе, затова се криело и четяло нецензурни списания.

– И после? – попита Дот.

– После мастур...

– Марджъри! – изсъска Глория, сочейки към къщата на семейство Смуут в съседния двор. – По-тихо.

– Хванали ли са я? – попита Лиди, а връхчетата на ушите ѝ се зачервиха.

– Не. Превърнала се в секс маниачка. Чуйте това... Целувах тялото му, корема му, пениса му, тестисите му...

Дот грабна книгата и я покри с „Благоприличие. Ръководство на съвременната жена за добри маниери“. След това свенливо вдигна

ръка.

– Въпрос.

– Да?

– Съпругът ѝ искал ли е да го целува на тези места?

– Съпругът ѝ не е имал никаква представа за всичко това – отговори Марджъри. – Тези неща ги правела с доктора си. Рей не вярва в моногамията. Според нея е неестествено да останеш с един човек до края на живота си и аз съм напълно съгласна.

– Тя се забавлява – каза Глория, цитирайки песента на Нийл Седака.

– Тя е вулгарна.

– Това е просто секс, Лид – каза Марджъри и докосна отпечатъка от червило, който все още беше на бузата ѝ.

– Точно. Би трябвало да си мълчи.

– Точно така се чувствам, когато вие си разменяте готварски рецепти. Искам да кажа – какъв е смисълът да се говори за това?

– Да открием нови идеи.

– Да знаем дали го правим както трябва.

– Да станем по-добри.

– По същите причини аз чета за секса. – Марджъри запали цигара. – Не мисля, че вие трите ще ме научите на нещо. – Обърна се към Дот: – Ако мислиш, че Робърт предпочита да четеш за подреждане на масата, вместо за... – Марджъри склочи устни върху една кисела краставичка и я избута от вътрешната страна на бузата си. – ... значи си по-загубена, отколкото изглеждаш. А ти, Глория, опитай това, което прави Рей на страница сто двамайсест и шест, и Лио никога вече няма да остава в „Балтимор“. – После към Лиди: – Рей го прави дори с жени.

– Защо винаги гледаш към мен, когато говориш за лесбийки?

– Не знам – ухили се Марджъри. – Ти защо винаги се държиш така отбранително?

– Какво друго опитва Рей? – попита Глория.

Защото... ами ако Марджъри беше права? Ако тази книга можеше да я научи на разни неща, които да накарат Лио по-често да се прибира у дома?

– Мога да ви я прочета и ако я харесате, знам откъде да взема още – повдигна едната си вежда Марджъри.

Лиди протегна ръка към кръста на шията си, но без да иска, сграбчи ключа от хотелската стая.

– Още колко? – попита Дот.

– Една за всяко пълнолуние отсега, докато се качим на самолета за Франция. Можем да си създадем наш собствен таен клуб.

– Робърт няма да одобри това.

– Това ще е Клуб за мръсни книги, Дот. Никои не би го одобрил – каза Глория, представяйки си какво би си помислила възрастната госпожа Смуут за майка, която чете за секс, докато бебето ѝ спи.

– Точно затова правило номер едно трябва да бъде – не казвайте на никого.

Със затворени очи и помръдващи в молитва устни Лиди сякаш се разкайваше за греховете, които щеше да извърши в бъдеще.

– А правило номер две е: правото на уважение към личния живот на съпруга не може и няма да се уважава – добави Марджъри. – Трябва да си говорим така, както го правехме в гимназията.

– Мислех, че си против правилата – обади се Дот, докато ги записваше в черното си тефтерче.

– Не и против моите, скъпа – отговори Марджъри, намигайки игриво. – Никога против моите.

Дот обърна на нова страница.

– И как ще наречем споразумение тридесет и пет? – Химикалка ѝ потрепна нерешително над листа.

– Клуб „Мръсни книги“ – отговори Марджъри, кимвайки към Глория, за да признае заслугата ѝ. След това отново запали четири цигари „Лъки страйк“, обяви споразумението за сключено и започна да чете Наръчник на домакинята за избирателен промискуитет. Така сложи началото на петдесет и четири годишна традиция, която щеше да спаси всяка от тях.